

vára – „Sokan azt gondolják: Magyarország – volt; – én azt szeretném hinni: lesz!” – reflektálna, ahogy egyébként, 1984-ben még ellenkező értelemben a *Kis Magyar Pornográfia* is tette: „... Magyarország nem volt, hanem lesz? Lesznie kell –”¹¹

Ennek – és a *Termelési kisregénnyel* történt érintőleges összevetés – alapján az Esterházy-életmű akár a fokozatos kiábrándulás, a veszteségtapasztalatok sorozatos tudatosulásának poétikatörténeteként is leírható lenne. Ugyanakkor az *Egyszerű történet* mégsem a végső elveszettség apoteózisaként jeleníti meg apák és fiúk közös árulásban összefonódó történelmi szenvedéstörténetét. Nem csak a szöveget uraló irónia, frivolitás, mindent átható nyelvi öröm okán állítható ez, hanem az elengedésnek, a búcsúzásnak abban a fájdalmasan gyengéd gesztusában, melynek során a regény szólamainak összhangzattanából, szerkesztési eljárásainak tükörjátékából a megértés és a megbocsájtás etikája bontakozik ki, ami ugyan explicit megfogalmazást szerencsére nem nyer, ám – a szerző kedvenc Wittgensteinjének kifejezésével – nagyon határozottan *megmutatkozik*.

¹¹ Esterházy Péter: *Kis Magyar Pornográfia*, Magvető Kiadó, Bp., 1984, 179.